

Foragt for Landets Medborgere. Det er dog ganske mærkværdigt, om man skulde ville indføre noget Sligt; men ialtfald maa man dog paavise, hvilken legal Form der kunde være herfor. De se altsaa, at den Anledning, som det ærede Medlem har taget til at fremjætte sine Injurier, er saa søgt, saa strøbelig og tarvelig som vel muligt. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Ytringernes mere eller mindre overveiede Natur mener jeg ganske vist, at der ikke let her i Thinget bør fremkomme Udtalelser, som ikke ere fuldt overveiede, og som den paagjældende Rigsdagsmand ikke ethvert Sted vilde vedstaa, og navnlig bør det ikke let kunne tænkes, at de fremkomme overfor Medborgere, som ikke ere tilstede her, og overfor hvem der altsaa ikke kan være Spørgsmaal om at anvende Begrebet: Stridens Hede. Men der kunde heller ikke være Spørgsmaal om, at en Taler af den Rang som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds skulde kunne bruge saadanne Ytringer, uden at de være overveiede; og endelig kommer dertil som det mest Afgjørende, at det ærede Medlem i Slutningen af den Passus af sin Tale, som berørte det paagjældende Forhold, siger: „Jeg har troet udrykkelig at burde udtale dette, fordi jeg var bange for, at Nogen skulde mene, at mine stærke Udtalelser forleden blot vare Fortalelser eller sagte i Hidighed; men de ere sagte med fuldt Overlæg og med fuld Overbevisning om, hvor fortjente de vare.“ (Stemmer: Hør!) Ja, jeg ansører det jo kun som et Bevis for, at Udtalelserne vare meget vel overveiede. — Spørger jeg saa om Hensigten til at fornærme, ja da bliver jo denne lige saa utvivlsom som alt det Andet, og der maa jeg ganske vist slutte mig til den ærede Ordfører, som har erklæret, at det var en Dom, som Thinget skulde udtale, og en Dom, som nu er udtalt. Jeg tror nemlig ikke, at det nogensinde tidligere er fset; der er den absolute Forskjel imellem de Ytringer, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds har brugt, og de Ytringer, som tidligere have været under Paatale, at her udtales en Dom over det paagjældende Blad, altsaa en Foragts-, en Ringesagsdom over det paagjældende Blads Redaktør. Det er altsaa ikke en mere eller mindre bevislig Betydning, der rettes mod Bedkommende, det er ikke Rygter, man tror sig berettiget til at føre ind i dette Thing i Haab om, at de nok vilde være rigtige, nei, det er en Dom og en Dom, som det ærede Medlem fælder i den Hensigt at tage en aabenbar og tydelig Hævn over den paagjældende Mand, og en Straf, et Onde, han vil tilføie den paagjældende Mand, navnlig hvis han kan blive

fri for at staa til Ansvar for det, og det er en Hævn, som jeg ganske vist ikke tør sige tages i privat Diemed, men som tages paa en politisk Meningsfælles Vegne. Jeg tror, at dette Thing vil gaa altfor vidt, hvis det ved ikke at meddele det begjærede Samthkke vil sanktionere denne Dom og give den sit Bifald. Jeg tror, at den Anskuelse let vil udbrede sig, at Folkethinget er et Fristed for Vrefornærmelser, og jeg skal kun henstille til det ærede Flerial, om det ikke kunde være rigtigt at tage under Overveielse, om man dog ikke i dette Tilfælde burde opgive Partipolitiken og bedømme denne Sag fra en noget anden Side. Folkethingets Anseelse kan dog aabenbart ikke vinde ved, at den Anskuelse udbreder sig, at her have vi et Fristed for Vrefornærmelser i Lighed med, hvad man efter Kristian den Femtes danske Lov havde paa Krostuer og andre lignende Steder. Endelig har det ogsaa tidligere været anset for at have nogen Betydning, om de paagjældende Udtalelser have været paataalte af Thingets Formand eller ei. Man har ment, at naar Formanden har fundet Anledning til at paatale de brugte Udtryk, var det dermed givet, at det ikke kunde anses for Thingets Opfattelse; det var altsaa ikke Thinget, som fældede en saadan Dom, og der var da saa meget mindre Grund til, at Paagjældende skulde kunne anse sig for fornærmet. Forjaaviddt man ogsaa nutildags tillægger det nogen Betydning, skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at Thingets meget ærede Formand (Berg) ikke har fundet Anledning til at paatale disse Ytringer.

Jeg ansørte i den meget korte Betænkning, at jeg vilde søge Støtte for min Indstilling i tidligere Afgjørelser af lignende Tilfælde. Jeg paaistaar bestemt, at lignende Tilfælde, for saa vidt man skulde se hen til Ytringernes graverende Natur, ikke have foreligget; men jeg har ment Tilfælde, i hvilke Thingets Samthkke er ansøgt til Sags Anlæggelse mod et Medlem af Thinget. Ser jeg saa hen til de tidligere Tilfælde, som altsaa komne i Betragtning, mener jeg, at Præcedenserne, Fortilfældene, i det Væsentlige ere til Fordel for min Opfattelse. Jeg skal kortelig minde det ærede Thing om de Tilfælde, som have foreligget. Det første var den Gang, da Ville havde ansøgt om Tilladelse til at anlægge Sag mod Tscherning. Da dreiede det sig om, at den paagjældende Rigsdagsmand i et Foredrag angaaende vore Forhold til Udlandet betegnede „Dagbladets“ Maade at behandle vore hjemlige Forhold paa som en „Tendentsløgnaade“. Det var ganske vist et offentligt Forhold, som i en vis Forstand kunde siges at have